

KARBELA ŞEHİDLERİNE AĞLAMAK

Zülfikar NebioĖlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:11 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:11

İmam Hüseyin (a) hicri dördüncü yılında Şaban ayının beşinci gününün akşamı, bir görüşe göre de üçüncü gününde dünyaya gelmiştir. Bazıları da, hicri üçüncü yılında Rebi'ul Evvel ayının sonlarında dünyaya geldiğini söylemişlerdir. İmam'ın (a) doğumu hakkında daha farklı rivayetler de mevcuttur.

İmam (a) dünyaya geldiğinde, Cebrail bin melek ile birlikte Resulullah'ın (s) huzuruna varıp tebrikte bulundu. Fatimet'üz Zehra (aleyha selam) çocuğunu alıp Resulullah'a (s) götürdü.

Peygamber onu görmekte neşat buldu ve Hüseyin adını verdi ona.

İbn-i Abbas Tabakat kitabında Abdullah b. Bekr b. Habib-i Sahmi'den ve o da Hatem b. San'a'dan şöyle rivayet eder: Abbas b. Abdül Muttalib'in zevcesi Ümm'ül Fazl şöyle dedi: Hüseyin (a) dünyaya gelmeden evvel, bir gece rüyamda, Peylgamberin bedeninden bir parçanın ayrıldığını ve benim kucağıma bırakıldığını gördüm. Rüyamı Resulullah'a (s) anlatıp tabir etmesini istedim. Buyurdu ki; Eğer rüyan sadık rüyalardan ise, kızım çok yakında bir erkek çocuğuna sahip olacak ve ben de emzirmen için onu sana vereceğim.

Bir süre geçti ve Hz. Fatıma (a) bir erkek çocuğu dünyaya getirdi ve emzirmem iç onu bana verdiler. Bir gün onu Resulullah'a (s) götürdüm. O hazret, Hüseyin'i (a) alıp dizi üzerine oturttu ve öpmeye başladı. Bu arada Hüseyin (s) altını ıslattı ve bir damlası da Peygamberin elbisesine düştü. Hızla ve şiddetle onu Peygamberin kucağından öyle uzaklaştırdım ki ağlamaya başladı. Resulullah (s) öfkeli bir ses tonuyla: Ağır ol Ümm'ül Fazl! Benim elbisem yıkanır; ama sen çocuğuma eziyet ettin buyurdu. Ben Hüseyin'i (a) kendi haline bırakıp su getirmek için odadan çıktım. Döndüğümde Resulullah'ın (s) ağladığını gördüm. Ey Allah'ın Resülü (s), neden ağlıyorsunuz! dedim. Peygamber: Az önce Cebrail gelip ümmetimin bu çocuğu öldüreceği haberini verdi! buyurdular.

Muhaddisler şöyle rivayet etmişler: Hüseyin (a) bir yaşını doldurduktan sonra muhtelif suretlerde ve yüzleri kırmızı renginde oniki melek Resulullah'ın (s) huzuruna varıp kanatlarını açarak şöyle dediler: Ya Muhammed, Kabil'in Habil'e yaptığı zülme oğlun Hüseyin (a) de uğrayacak, Habil'e verilen mükafat ona da verilecek ve onu öldürenler ise Kabil'in düçar olduğu azaba düçar olacaklar. Bu arada göklerdeki bütün mukarreb melekler Resulullah'ın (s) huzuruna müşerref olup Hüseyin'in (a) öldürölme hadisesi hakkında tesliyyette bulundu, Allah'ın bu şehadete karşılık tayin buyurduğu mükafat hakkında bilgi verdi ve Hüseyin'in (a) kabrinin toprağını Resullah'a (a) gösterdiler. Bu durum karşısında Peygamberin ağzından çıkan cümleler şunlar oldu: Allah'ım! Oğlum Hüseyin'i (a) aşığılayanı aşığıla, onu öldüreni öldür ve amacına

KERBELA ŞEHİDLERİNE AĞLAMAK

Zülfikar Nebiođlu tarafından yazıldı.

Salı, 06 Aralık 2011 18:11 - Son Güncelleme Salı, 06 Aralık 2011 20:11

---

ulaştırma.

Hüseyin (a) iki yaşına girdiğinde Resullah (s) bir yolculuğa çıktı. Aniden yolda durup İna lillahi ve inna ileyihi raciun Biz Allah'ınız ve şüphesiz O'na döneceğiz dedi ve gözlerinden yaş süzöldü. Ağlamasının sebebini sordular. Buyurdu: Şimdi Cebrail inip, Kerbela denilen Fırat nehrine yakın bir yerde oğlum Hüseyin (a) öldüröleceğı haberini verdi. Sordular: Ya Resulullah (s), onun katili kimdir? Buyurdu: Yezid adında biridir. Şimdiden oğlum Hüseyin'in (a) öldürölüşünü ve defnedildiğı yeri gözlerimle görür gibiyim. Resulullah (s) bu üzücü seferden döndükten sonra minbere çıkıp bir hütbe okuyarak halka nasihatta bulundu. Sonra sağ elini Hasan'ın (a) ve sol elini de Hüseyin'in (a) başına koydu, yüzünü gökyüzüne çevirip dedi: Allah'ım, Muhammed Senin kulun ve peygamberindir; bu ikisi de benim Athar Ehl-i Beyt'imden ve zürriyemin seçkinlerindendir. Onları kendi ümmetimin arasında halife bırakıyorum. Cebrail, bu oğlumun aşağılanarak öldüröleceğı haberini verdi bana. Allah'ım! Şehadeti ona mübarek kıl, onu şehidlerin serveri kıl, şehadetini de katilleri için kutlu kılma.

Resulullah'ın (s) sözü buraya varınca mecliste bulunanların ağlama sesi yükseldi. Peygamber buyurdu: Ona nasıl ağlar ve yardımına koşmazsınız? Bunu dedikten sonra mescidden çıktı. Kısa bir süre sonra yeniden mescide döndü, yüzünün rengi değışmişti. Yaşlı gözleriyle kısa bir hutbe okudu ve dedi: Ey insanlar, sizin aranızda iki büyük emanet bırakıyorum; biri Kur'an ve diğeri Ehl-i Beyt'imdir. Onlar benim sevgi beslediğim kişilerdir, kalbimin meyveleridirler, benim canımıdırlar. Onlar (Kur'an ve Ehl-i Beyt'im) Kevser havuzunda bana gelinceye değın birbirlerinden ayrı düşmezler. Bilin ki ben kıyamet günü bu iki büyük emaneti bekleyeceğim. Allah Teala'nın sizden istememi emrettiğı Ehl-i Beyt'ime sevgi dışında siz bir şey sormayacağım. O halde iyice düşünün, kalbinizde Ehl-i Beyt'immin düşmanlığını taşıyarak ve onlara zulmetmiş olarak kıyamet günü beni mülakat etmeyin.

Zülfikar NEBİOĐLU